

DrugArt

Chimie

DrugArt / Podlistak za umjetnost

Autorica naslovnice: Katarina Misir, 4.c

Maria Gluhan, 2.f

San

Kad sunce sjajno za obzor zađe,
kad utihne sav žamor i sve svađe,
u krilo njegovo svi tad krenu,
neki polako, a neki u trenu.

Ima ondje svega – livada i planina,
poznatih lica, sjena iz davnina.
Kamo će te odvesti, nikad nećeš znati -
kad će nešto početi, a kada će stati?

Nekad te povede u rajske doline
pa ondje letiš, plešeš, topiš se od miline.
Nekad je mračan k'o oko crne vrane,
tad duša ti zaziva jutro da svane.

Sa zrakom se svjetlosti raspline u trenu,
ostavi me pospanu, zbunjenu i snenu.
Baš zato ne volim ni ljepotu njegovu ni
stravu,
već, kakva god bila, ja volim javu!

Lana Ostojić, I. a

Putnik

Hodao starac prašnjavom cestom
Pozdravljajući prvi sunce rano
Tijelo, ruke, pa i lice
Bijahu pohabani vremenom

Dan za danom, noseći odraz
Svakog sebi vjernog mjesta
Na duši, na tijelu sav taj sjaj
Zamijenila je jedna duga cesta

I oči dupkom pune duha

Nikola Andrija Marasović, 3.c

Prokleta nedjelja

Kad već ne mogu ja, učini mi veliku uslugu.
Šutni me negdje dolje,
baci me sa šiljastog kraja!
Ublaži i smiri ovu bol.
U sobi bez vrata duga je noć.
Čini mi se da neću moći slušati
čelične otkucaje gvođenog sata.
Tijelo moje zatvor je.
Rupa bez dna.
Oslobodi, uzmi, nosi!
Bez kajanja i razmišljanja, nosi...
Nisam dovoljno jaka,
već sam oslabljen borac koji ne podnosi nedjelje.
Tko ju je izmislio?
Sedmi dan u tjednu pun tjeskobe.
Natrpan obvezama koje ostavimo zadnjem danu.
Zavaravam se da ću sve zadatke ispuniti taj dan,
a svaka je nedjelja ista.
Mučno ležanje u krevetu
popraćeno širokim spektrom misli
o prošlosti

i budućnosti.

Bezvoljnost doživljava preobražaj u agresiju
prema brižnoj okolini.

Enorman opus monologa i dijaloga struji.

Potiče grčenje svakog mišića.

Nikome nisam potrebna. Ne shvaćaš moje
ideje.

Soba se počinje širiti.

Nisi tu i znam da nećeš navraćati.

Lako je iznova trenutke prevrtati u modrom
snu!

Razmišljaš o osjećaju koji te tada prožimao.

Kada nisi mario, tvoj je um prštao – jer si bio
mlad.

Okviri društva bruje, tutnje i huče na
mladost.

Oduvijek je tako i ništa se, vele, promijeniti
neće.

Šareno mirišljava buka uz mnogo sreće
preplavila je svaki kanal moga bića.

Od tuge više sam veličala radost.

Govorim poput starice s jednom nogom u
grobu,

no mladost je bila neminovna riječ u svakoj
odluci.

Sve je lako kad si mlad! E, to je to!

Razlog mojoj sreći nisi bio samo ti.

Ne znam jesi li bio nebitna, ali zasigurno
prolazna stanica moga života.

Oboje smo to znali.

Možda ništa nije bitno, kažu da nam se sve
događa s razlogom.

Takva su pitanja diskutabilna jer – što bi bilo
kad bi bilo?

Na putu do moje žuto-crvene vječnosti treba-
la sam prijeći

preko osnovne ljudske potrebe – samoće.

Ona je bila pogubna za mene. Autodestrukci-
ja organizma.

Nakon tebe glazba, smijeh i boje počele su
rasti,

pupati, razvijati se i sijati preko dotad ulica
mračnih.

Svaka je stara drvena ladica počela glatko
ulaziti.

Niti sam golema nihilistkinja

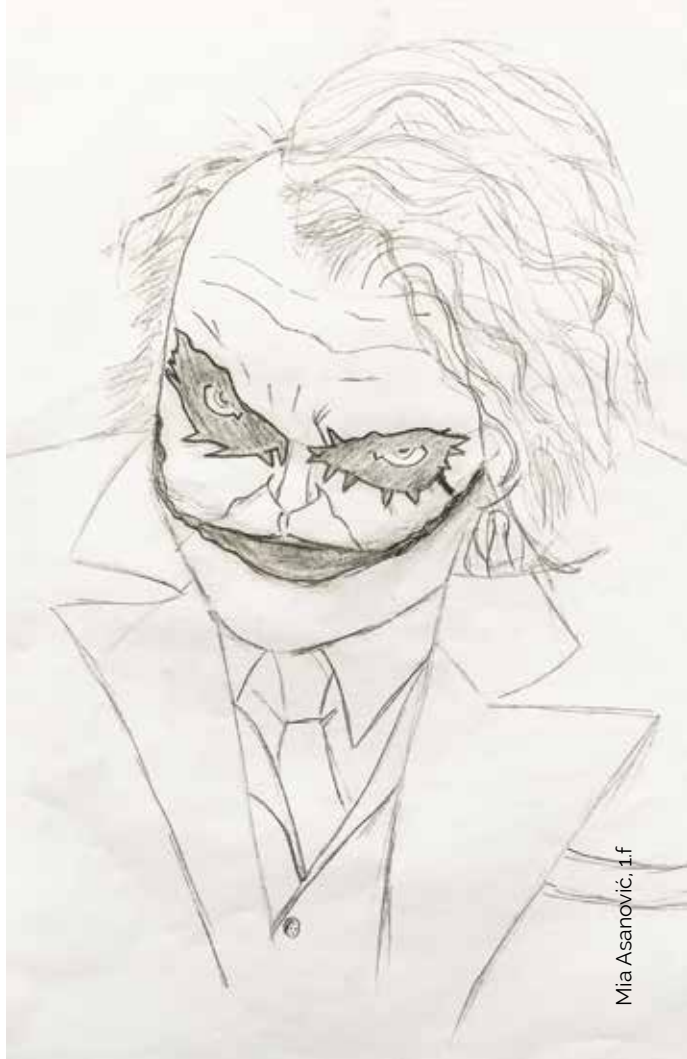
niti snažna pripadnica utopije,

no prolaznost života i osoba moram imeno-
vati

kao neizbježnu okolnost.

Svatko od nas ima svoju nedjelju ,
ali ne daj da te ona dotuče i zgnječi poput
crva.
Ti nisi crv! Posjeduješ ratio! Ti si društveno
biće!
Umu odsad odašiljem pozitivne signale.
Brini se za osobnu mentalnu higijenu.
Ne gubim vrijeme, već dijelim osmijeh i tre-
nutnu melodiju.
Mase vole čitati o zlu i tuđoj nesreći,
a možda ih i same priželjkuju?
Čitatelju, osvrni se oko sebe!
Ja pak topim sunčane zrake u istini.
Znaj da je svako slovo napisano s ljubavlju.
Tvoja B.

Karla Batoz, 4.f

Dora Dumanjić, 4e

Paradoks ljubavi

Ljubav se rodi
tek kad zvijezde ugase nebo
i označe joj posljednji dan.

Ljubav se probudi
tek kad je umiljata uspava noć
i zarobi je u neizbježan san.

Ljubav se zaljubi
tek kad nezasitna proguta je zemlja
i u teški je smjesti grob.

Ljubav zavoli
tek kad kraj ograniči je na vječnost
i sama sebi postane rob.

Jer ljubav je naivna,
jednom kad je visine ukradu,
obećavši joj ljepotu smrti,
svojim će je životom zavesti samoća
i na nepovratan je poslati put
gdje će je nade u beznađu gušiti,
gdje će svaki korak ostavljati tragove boli,
gdje će spoznati nemoguću mogućnost
da zauvijek nekoga voli...

Gabriela Peljić, 2.a

ONA

Nas sada više nema,
Život i tebe sprema
Na patnju i bol,
Na beskonačni dol.

Dol koji te čeka
Nema strpljenja, jedva te dočeka.
Sada si tu, potpuno sam,
Samo nemoj utonuti u san.

U snu bit će svega, samo lijepog ne,
Zato se trudi da ti misli budu mirne,
Da te ne odvedu na mračni put,
U crni, prazan tvoj sobe kut.

Poslušaj nas, bježi daleko!
Osmijehe umjesto suza joj daj,
Za tugu mjesta nema,
Neka joj bude samo laka zemlja.

Ti joj ne trebaš, ni sada ni sutra,
Gle! Jako je ljuta,
No ti joj se nasmiješi
I prema slobodi i sreći bježi!

Laura Filipović Grčić 1.d

O jednom prerano utihnulom prijatelju

Dragi prijatelju moj,
Na nebu ti zaigran stoj!
Tebe više nema,
Ostale su samo tvoje riječi i mnoštvo
uspomena.

Na nebo si se preselio
Sa ovoga svijeta, prerano odselio.
Na bolje si mjesto otišao,
I sve si nas, odjednom, utišao.

Anđele mali, nadam se da si na mjestu
ljepšem,
Samo čekam dan da te konačno opet sretnem.

Nedostaješ mi. Stalno me muče teške dileme,
Vjerujem da jednom ćemo se sresti, kad za to
dođe vrijeme.

Do tada, ti na nas pazi,
Nažalost, bio si jedan od onih koje život ne
mazi.

Zahvalna sam ti na toliko toga,
Uvijek ćeš biti tu, dok je ičega moga!

Mia Milković, 1.f

„Volim Allieja (...) To što je
netko mrtav još ne znači
da ga čovjek treba prestati
voljeti, zaboga...“

Neobičan dan na poslu

Bio jednom jedan čovjek po imenu Stipe. Radio je u velikoj poslovnoj zgradi na 20 katova u Gotovčevoj ulici broj 6 i bio je nezadovoljan svojim poslom. Jednoga dana, nakon što je završio s poslom, Stipe je uobičajenim putem krenuo na autobus za povratak kući, ali ovdje puta nešto se promijenilo. U tihoj uličici ugledao je čovjeka naslonjena na zid. Bio je odjeven u crni kožnati kaput. Na glavi je imao šešir u čijemu je obodu bilo zataknuto crveno pero. Stipi je izgledao pomalo čudno, ali nije mu pridavao previše pažnje. Pokušao je proći, ali ga je taj misteriozni čovjek uhvatio za ruku i zaustavio. „Stipe, pričekaj! Molim te, poslušaj što ti imam reći!“ Stipe, prestravljen što mu taj stranac zna ime, ali i radoznao, odluči ostati i saslušati ga. „Dolazim iz jedne čarobne zemlje, prepune čudesa nepoznatih ovom svijetu. Sada se vjerojatno pitaš tko sam ja i kako te znam. Pođi sa mnom pa ćeš sve saznati“, rekao mu je stranac. „Kako mogu znati da je to što pričaš istina?“ upitao ga je Stipe. „Imaš li neki predmet ili nešto što bi mi to moglo dokazati?“ Tada stranac izvadi čud-

novatu napravu iz džepa svoga kaputa koja je nalikovala na pištolj, nacilja prema zidu i potegne obarač. Umjesto metka, kako je Stipe očekivao, izletjela je neka čudnovata tvar nalik na sluz i zalijepila se za zid. Bila je zelene boje i svijetlila je. Promatrajući je, Stipe nije mogao zaključiti što je to pa je upitao stranca da mu objasni. „Prati me“, rekao je stranac, „i saznat ćeš.“ Potom stranac prođe kroz sluz i nestane. Stipe, znatiželjan, slijedio ga je i sam prošao kroz tu tvar. Na drugoj ga je strani dočekao čudesan prizor – sunčana dolina prepuna polja i cvijeća. Iznad njegove glave preletjele su dvije divovske ptice. U šumi iza njega stabla su pričala i komentirala njegov dolazak. U sredini doline nalazio se ogroman dvorac. Ogledavajući se oko sebe, Stipe se nije mogao načuditi svijetu u kojem se našao. Zatim ga po ramenu potapša strančeva ruka. „Čudesno je, zar ne?“ upita stranac. „Da, zaista“, odgovorio je Stipe. „Hajde, idemo do dvorca. Netko te želi upoznati.“ Potom se stranac i Stipe zapute prema dvorcu. Kad su došli pred vrata, stranac poviče: „Evo kraljeva izgubljenog sina, otvorite vrata!“ Stipe ga u

čuđu pogleda. Stranac mu se nasmiješi i povede ga unutra. Tamo ga je čekao kralj koji ga je pozdravio jednim dugim i snažnim zagrljajem. „Dobro došao u svoj dom!“ rekao mu je kralj. „Vile, vilenjaci, čarobnice i čarobnjaci, stvorite obilnu gozbu sa svim jelima i pićima poznatima čovjeku! Moj sin vratio!“ Stipe je bio oduševljen. Nije mogao vjerovati da se to sve njemu događa. Cijeli svoj život nije znao za svoje podrijetlo. Odrastao je bez oca i uvijek se pitao tko je on. Sad je dobio odgovor na to pitanje. Osjećao se kao da napokon njegov život ima smisao. Nije samo nezadovoljno biće koje se svakog dana mrzovoljno diže iz kreveta da bi otišao na posao koji ne voli. Osjećao se posebno! Na gozbu je došlo cijelo kraljevstvo: patuljci, divovi, seljaci, plemstvo... Gozbi su, također, nazočile i životinje koje su u tome svijetu mogle pričati. Prisustvovala su i druga dva kraljeva sina, ali nisu bili zadovoljni što im se izgubljeni brat vratio. Bili su ljuti na Stipu i ljubomorni što će s njim morati dijeliti očevo bogatstvo. Nakon što su se svi smjestili, kralj je izrekao zdravicu: „Proslavimo Stipin povratak ovom

gozdom, uživajte!“

Tijekom gozbe Stipe se iskrao i otišao na vrh jedne od kula kako bi razmislio o svom životu i događajima koji su ga doveli do ovog trenutka. Osjećao se kao da može micati planine. Stao je na rub kule kako bi imao bolji pogled na kraljevstvo, ali ga je sreća napustila i okliznuo se. Padajući s kule bio je prestravljen, vikao je i molio za pomoć. Gozba se nastavila, puna glazbe, hrane i veselja. Nitko nije primijetio da nema Stipe. Ali, umjesto da je umro, Stipe je otvorio oči. Shvatio je da je zaspao na poslu i samo sanjao sve te divne stvari. Ponovo se nalazio u velikoj poslovnoj zgradi na 20 katova u Gotovčevoj ulici broj 6. Ponovo neispunjen, ponovo nezadovoljan.

Ante Čović, 1.r

Ne daj se smesti

Ako me zaboravljaš
Ja sam samo list
Koji je na te sletio
Jednom vrlo davno
Dok si još travka bio

Ne daj da te ponese
Moja okrutna želja
I čežnja za tobom
Ja sam samo rosa
Koja još ponekad kapne
Na tvoje napete niti

Ne dozvoli da ti pomutim
Ni pamet ni mir
Ja sam svoje davno ostavila
Tebi u krilu
Da spavaju
Na tvojim očima se griju

Ja sam, dušo,
Samo nestašni povjetarac
Koji te slučajno okrznuo
U prolazu
Ne sluteći zatim
Da ću se baš tebi uvijek vraćati

Anđela Rogulj, 4.d

Motivacijska pjesma

Odlučno koračaš svojom stazom.
Za svoj se zacrtani cilj boriš.
Pazi! Na putu te tome spriječiti mogu,
pa čak i najviše, oni koje voliš.

Možda sada ne razumiješ,
ali shvatit ćeš već ove riječi -
ne trudi se biti prosječan
jer uvijek možeš biti veći!

Neće te uvijek motivirati,
možda će te htjeti i poštediti muke,
no, kada bude najteže,
ne smiješ stati ni dići ruke!

Bez obzira na sve,
na um će ti padati misao „ne mogu“,
a ti ni onda ne smiješ pasti –
visoko gore glavu i zahvali Bogu!

Bit će teško, to odmah znaj,
Al' neka ova pjesma bude ti poticaj.
Uspjeh će započeti od tvog malenog lika
do klicanja publike - evo pobjednika!

Anita Babić, 3.b

Ljudi sjene

Potpuno sam sam. Ostavljen negdje u sredini, negdje između. Pa ja sam samo čovjek. Tako sam dalek i usamljen. Vidi li me itko?

Koliko samo griješim, ah, da samo znate koliko griješim. Promatram, uočavam koliko toga samo vidim, ali i dalje ne razumijem. Slušam, toliko toga čujem, a ni u jednoj priči mene nema.

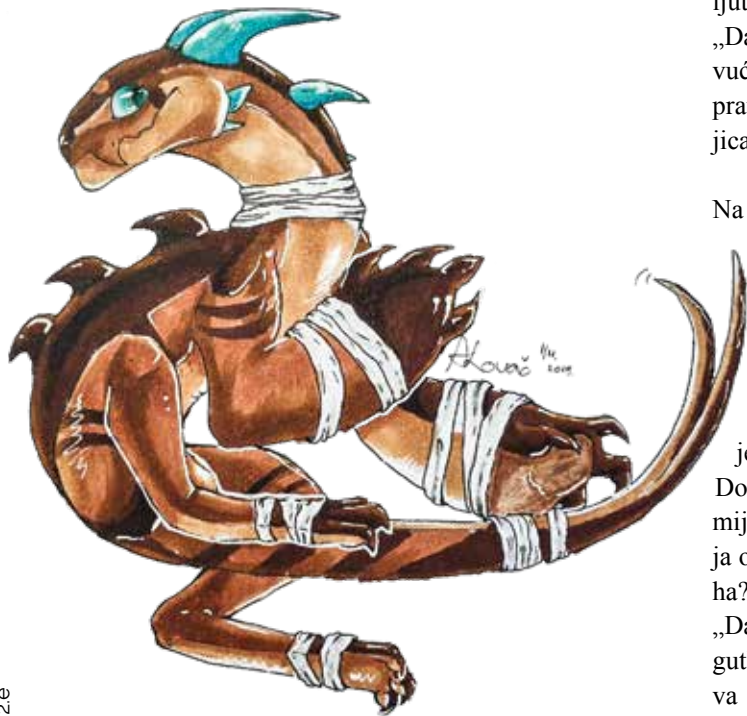
Odlutao sam, no kamo sam otišao? Reci mi koliko sam daleko otišao? Izgubio sam se, zalutao u nekom pogrešnom snu u nekom pogrešnom kazalištu snova.

Tugujem, svakoga dana tugujem, gušim se u suzama. U natopljenim mislima svoje tuge.

Ne zaboravi, pa ja sam i sretan, sretan sam čovjek. Gdje sam kupio tu sreću, koliko sam samo platio da budem sretan? Koliko sam se samo prodao da osjetim sreću?

Znate, reći ću vam još nešto, pa ja sanjam, nemate pojma koliko puno ja sanjam. Toliko puno da sam zarobljen na ivici svojih snova. Znate li zašto? Reći ću vam zašto, jer mi je samo to i dopušteno. Pa ja sam samo čovjek, moji se propusti ne broje, a emocije se tope negdje u skloništimama moje sreće, mojih neproživljenih snova.

Kiara Rogač, 1.e

IZNENADNI GOST

„Marina, slušaš li ti mene uopće?“ dozove me ljutiti glas moje prijateljice iz misli.

„Da, da, slušam te, nastavi“, pokušavam se izvući. No, ne slušam je. Zapravo sam prestala pratiti čim je moja vrckasta plavooka prijateljica počela pričati o svom novom dečku.

Na spomen te riječi moje disanje naglo se promijeni, a srce mi počne glasnije kućati. Samo pomisao na to lijepo lice mom razumu bilo je dovoljno da se izgubi. Trenutačno sam prestala slušati Ninina nabranja i posvetila se prisjećanju. Do sad sam već toliko puta „ponovno proživjela“ sve te događaje, ali nikada ne dosade. Dovoljno je da se sjetim njegova pogleda, osmijeha, hoda, pa čak i mirisa, i bez razmišljanja osmijeh se pojavi na mojim usnama. „Noa, ha?“ Nina me pogleda sa znatiželjom u očima. „Da“, nevoljko priznam i otpijem još jedan gutljaj kave. Jedno ime, tri slova. Ta tri slova potpuno gospodare mojim umom i cijelim mojim bićem. Ta tri slova čine me sretnom koliko i tužnom. Nesvjesno lijevom

rukom pritisnem tipku za otključavanje mobitela. Još ništa. Nema propuštenih poziva. Ugasim mobitel i pokušam se posvetiti mirisu kave, sunčanom danu i Nininim ljubavnim tegobama, no misli mi stalno bježe Noi. Sa svojom najboljom prijateljicom već sam toliko puta pretresla tu temu da mi je i neugodno spomenuti ga ponovno. Svi vide i svima je jasno koliko me je zaludio taj dečko koji je od mene udaljen 75 kilometara. Tolika je udaljenost od Splita do Šibenika cestovnim putem. Na tu misao skvrči mi se želudac. Moj je dragi od mene udaljen 75 kilometara cestovnog puta. Te smeđe oči miljama su udaljene od mog srca. Ponovno spustim pogled na lijevu ruku i desnom prijeđem preko konopcem vezane narukvice od školjki koju mi je izradio. Čvrstoćom konopca koji drži te malene školjkice vezana sam za njega. Misli li on na mene koliko i ja na njega?

„Krenimo, zakasnit ćemo na autobus“, kaže Nina. Kimnem i proguram se između ostalih stolova kafića. Uхватim Ninu pod ruku i zajedno produžimo do autobusne stanice. Odjednom začujem kako me netko doziva.

„Marina!“ začujem opet i srce mi naglo zastane. Udahnem duboko i okrenem se. Otkucaje vlastitog srca osjećam u grlu dok promatram poznate smeđe oči kako mi se smiješe.

Sara Šimundić, 1.e

Erato

Ona naginjala je pića
k'o da pije slatke Odisejeve suze.

Da ju vidite kako hoda,
dah ona mi uze!

Čak i Afrodita otpuhuje
kad otvori crvene svoje usne.

A kako govori,
kako joj se riječi oštro kroje,
da nijedan Orfej dorastao nije
glasu Euridike moje!

Zapleši, Erato, večeras pleši sa mnom,
da nisam glupi smrtnik, ti vladala bi Olim-
pom!

Potpetice joj kuckale
dok sjedala je Hadu u krilo,
za razliku u godinama
briga ju nije bilo.

Nek' žali se ocu Zeusu što salijeću je heroji,
srećom za moju smrtnu glavu pa se ona ne
broji.

Apolon dao bi joj Sunce vrijedno
premda ona sama već je jedno.
Možda zato su se Ikareva krila

kliznuvši joj rukom niz bok rastopila.

Pobijedila Atenu u šahu,
nadmudrila ju u vlastitim igricama,
grešnikov vosak popila
i rastopila mi se po žicama.

Oh, da se muza odluči za smrtnika poput mene!
Nauči me voljeti, Erato, jer nikako da me krene!

Ira Osibov, 3.a

ČOVJEK JE USAMLJEN MEĐU LJUDIMA

Na zemlji je sedam milijardi ljudi, ali sama sam. Zar je samoća toliko loša i ako je, zašto ona mene ispunjava?

Toliko smo površni, ne sjećam se kada smo zadnji put uopće razgovarali o pravim temama. Razgovaramo o drugima, o njihovim pogreškama, ali nismo svjesni da i sami činimo pogrešku, i to ogromnu. Jednom bih voljela s nekim pričati o prijateljstvu, ljubavi, zrelosti, rastanku ili o tome kada sam zadnji put bila istinski sretna. Htjela bih zaplakati da me ne osuđuju ili nekome reći sve u lice, a da ne ispadnem bezobrazna. Postoje li ljudi koji će me shvatiti? Svi smo sretni i dobro, ali prazni.

Ne želim biti ni s kim ako to znači da sam zadovoljna. Želim stati ispred ogledala i uistinu vidjeti mane, vrline, sreću ili strah. U ovakvom praznom svijetu, nažalost, sam si sebi utjeha. Biti iskren s nekim teško je jer znaš da će te kasnije osuđivati. Dok čekaš da dođe netko tko te razumije, sam si. Nesiguran si na svakom koraku, bojiš se samoće, ali

ti je ona spas. Jednom pokušaj uvući druge u razgovor o pravim životnim vrijednostima. Potrudi se da te površni svijet ne odvuče s pravog puta. Navečer dok zatvaraš oči, sjeti se dana koji je protekao. Ono što si pogriješio, popravi sutra. Društvo te neće milovati, tražit će razlog da te ne razumije jer se ljudi ne žele zamarati tuđim problemima. Ne vole dijeliti žalost, a pogotovo sreću.

Vjerujem da postoji mogućnost da ćemo svi jednom otvoriti srca i vidjeti sve ono što očima ranije nismo mogli.

Anđela Jurević, 1.d

Better world

Every day, every night,
Thoughts keep flying out of my mind.
About past, I always think,
Can I forget all of that if I blink?
World is stupid, isn't it?
I think that all of us can make it better, at
least a little bit.
I really don't know what the matter is,
But I think and know that we need to live in a
better world!

Mia Milković, 1.f

DrugArt
2020

